

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Pepe Garriga i Bernardos

Data: 11 de novembre de l'any 2005

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Senyor Alcalde, regidors, regidores, conciutadans:

Primer de tot, m'agradaria dir que em sento molt honrat d'haver estat escollit pregoner de Lloret, del meu poble. Vaig acceptar la invitació per dues raons: la primera és que ja fa 12 anys que, per motius d'estudis i de feina, sempre m'he perdut les Festes de Sant Romà. I la segona raó és que si hagués dit que no la meva família em mata, *«te lo juro amigo por mi madre que te doy confianza que si no vengo me deseredan paixa, al handulilah!!!»*

Bromes a part, fa il·lusió parlar per una audiència tant propera i coneguda. Ja sé que molts entre vosaltres veieu sovint la caixa tonta i en especial TV3. Ho sé perquè sempre que ens trobem i us dic quan de temps sense veure'ns, em soleu respondre «no, home, no, que nosaltres sí que et veiem i et veiem molt bé». Bé, avui hem girat la truita i sóc jo que us miro a vosaltres i, cal dir, que també us veig molt bé.

I és que els lloretencs i les lloretenques tenim un do especial. Per allà on anem tothom coneix el nostre poble. «D'on ets tu?», pregunten. «De Lloret», responem. «Ah, de Lloret, carai no ho hagués dit mai», et deixen anar com qui no volgués la cosa a mi, personalment, m'agraden aquest tipus de comentaris. Es a dir, la seva estranyesa és la nostra riquesa perquè per començar, tots han estat a Lloret. I si han estat i s'han quedat amb una impressió no gaire bona és perquè els hi hem sabut amagar tots aquells racons encantadors d'aquest poble que ens guardem per nosaltres. A més, si tots els que venen a Lloret en marxessin encisats, llavors tindriem massa turisme i ja no podríem dir aquella famosa i repetida frase que sento des de que era petit : «nen, aquest any hi ha crisi». Al final però, tots, més o menys, ens en sortim.

Cal dir que venir d'un poble del que la gent té una imatge estereotipada m'ha ajudat molt en la meua feina de periodista, sobretot des que visc al Marroc. Molta gent em pregunta què faig allà baix, com si fos un país perillós, que no ho és. Jo mateix tenia uns certs temors ara fa més de tres anys quan m'hi vaig instal·lar. Al final, un se n'adona que, si apartes els prejudicis que t'han inculcat, la vida i la convivència és molt més senzilla del que sembla. Us explicaré una anècdota que lliga bé la idea de Lloret i el Marroc que molta gent té :

Al poc d'arribar a Rabat, em vaig capficar en què volia aprendre ben ràpid els costums locals. Un noi que havia conegut es va oferir per portar-me a un hammam, uns d'aquells banys àrabs que es veuen a les pel·lícules. En entrar, ens vam seure a terra, rodejat de vapors, d'aigües termals i d'homes, de molts homes. Jo era l'únic estranger del hamam, l'únic *gauri* com diuen ells, i és clar totes les mirades curioses es van dirigir cap a mi. Jo al veure tants homes àrabs en calçotets mirant-me i parlant a crits entre ells em vaig témer lo pitjor. Vaig començar a imaginar-me de tot, bé, no entraré en detalls. Finalment, el que cridava més es va aixecar i es va acostar cap a mi. Jo feia veure que em netejava -esponja cap aquí, esponja

cap allà- com si no passés res, quan, de veritat i perdoneu l'expressió, els tenia per corbata. «*Tú eres espanyol, no?*», em va preguntar. Jo vaig dir que si amb el cap sense pronunciar paraula. «*¿Me puedo sentar aquí?*», va dir assenyalant al meu cantó i jo vaig tomar a respondre afirmativament amb el cap. Un cop assegut, quan jo ja pensava que em demanaria m'obligaria a que em deixés fer un massatge, em va preguntar d'on era. Jo li vaig contestar: «*Soy de un pueblo cercano a Barcelona que se llama Lloret de Mar*». I a qui va venir lo millor, va i em diu : «*Ostia, de Lloret, mi primo tiene tienda en Malgrat*». «*Malgrat mucho mejor, en Lloret mala gente*», va continuar dient. Jo, és clar, al·lucinat com estava ni se'm va acudir defensar el nostre poble perquè prou en tenia en concentrar-me perquè no se m'escapés la pastilla de sabó.

En resum, que l'home del hammam es deia Rachid, tenia una botiga a la medina de Rabat i durant molt de temps em va fer descompte per ser de Lloret. I us prometo que, després de llargues converses amb té a les mil i una mentes, ja no creu que a Lloret hi hagi «*mala gente*» ni jo crec que el hammam de Rabat en particular ni el Marroc en general siguin llocs als quals s'ha de témer.

Per acabar, només dir-vos que no vull que us penseu que amb aquest pregó volia fer entendre que la gent de Lloret i els del Marroc «*somos la misma cosa*». I això que, disculpi'm senyor alcalde, però tots dos pobles patim una dictadura. Deixeu-me matisar : ells pateixen una dictadura monàrquica i nosaltres, com hem patit a Fanals, una d'immobiliària. Bé, però aquest tema el deixaré per un altre pregó

Tomant a lo que deia que no «*somos la misma cosa*», nosaltres som lloretencs i ells marroquins. Cadascú que conservi les seves peculiaritats com a poble però que sàpiga també apreciar les diferències de l'altra. No us estranyi que d'aquí uns anys sigui una dona de nom Leila o un home de nom Rachid, com el del Hammam, qui tingui l'honor de parlar-vos des d'on em trobo ara. Però això serà en un futur, no molt llunyà espero. Perquè avui em toca a mi : Que comenci la festa!!!!

Pepe Garriga, TV3, Lloret de Mar.